

22140205

THAI A: LITERATURE – HIGHER LEVEL – PAPER 1
THAÏ A : LITTÉRATURE – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A: LITERATURA – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Friday 9 May 2014 (morning)
Vendredi 9 mai 2014 (matin)
Viernes 9 de mayo de 2014 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a literary commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[20 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire littéraire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[20 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario literario sobre un solo pasaje.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[20 puntos]*.

จงเขียนบทวิจารณ์วรรณกรรมจากข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเดียวเท่านั้น

1.

ในช่วงโมงแรกของการสอน เธอได้จัดการกับปัญหาที่ค้างคาอยู่ในใจตั้งแต่เย็นย่ำวันวาน โดยหัดไม้เรียวลงที่ก้นของเด็กนักเรียนชายคนหนึ่งซึ่งลอกแบบทดสอบจากเพื่อน ราวกับว่าไม้เรียวได้เปลี่ยนสภาพไปเป็นใบมีดคมกริบ กรีดเด็กนักเรียนคนนั้นให้เจ็บปวดอย่างถึงที่สุด มันฉายออกมาจากดวงตาโดดเดี่ยว อ้างว้าง และแห้งผาก เธออยากให้เขาหลังน้ำตาเพื่อปลดปล่อยความเจ็บปวดออกมาบ้าง ในเวลาเดียวกันเธอรู้สึกถึงร่องรอยของการตัด ที่เหมือนจะแยกเธอและเด็กนักเรียนคนนั้นให้ขาดจากกันไป ต่างโดดเดี่ยวอยู่ก้นด้านในแห่งชีวิตในโลกเฉพาะของแต่ละคน เธอยังสอนตามปกติต่อไป แม้ใจจะถูกตัดเฉือน เด็กนักเรียนคนนั้นตั้งลึกลงในความผิดและไม่พูดจา

5 ก่อนที่เธอจะหยิบหนังสือและอุปกรณ์การสอนกลับมายังห้องพักครูเมื่อหมดชั่วโมง เธอได้กล่าวยั่วว่า ‘พิธากอรัส’ ค้นพบทฤษฎีบทที่ 29 อันยิ่งใหญ่ แสดงความสัมพันธ์ของพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสบนด้านทั้งสามของสามเหลี่ยมมุมฉาก ขณะอยู่เพียงลำพัง ในช่วงโมงเงียบสงบที่สุดของคืนหนึ่ง เธอออกด้วยน้ำเสียงกังวาน ดังว่าเธอกำลังขับขานความรู้ลึกลับๆ ภายในใจตนเองออกไปให้คนอื่นร่วมรับรู้

10 เหลาดินสอขี้ ๑ สบสตีอาร์มณ ไร้สรรพสำเนียงใด ๆ เจ็บสวดเหมือนอยู่เพียงคนเดียวบนโลก ห้องพักครูร้างผู้คน มีเพียงกองสมุดหนังสือและอุปกรณ์การสอนวางอยู่ตามโต๊ะ ตามมุมห้อง ตู้เหล็กที่บิสเททาเย็นเฉียบ เมื่อลุกขึ้นจับลูกบิดหมุนเปิดประตู พลันเจ็บแปลบที่อุ้งมือ คงเพราะกำไม้เรียวตีเด็กครั้งแรกในชีวิตของการเป็นครูเมื่อสักครู เธอยกฝ่ามือขว้างขึ้นมาดูใกล้ๆ รอยแดงเป็นปื้นปรากฏชัด ... และเธอก็ได้เห็นนิ้วมือที่เกิดจากอำนาจการตัดของมีด ซึ่งเป็นปมด้อยของเธอมายาวนาน

15 ..พอแยงมีดทำครัวไปจากอุ้งมือเล็ก ๆ ขณะเธอฉายมาถึงเล่นตามประสาเด็ก ร่องรอยการบาดลึกเมื่ออายุ 2 ขวบยังผลให้ข้อบนสุดของนิ้วกลางบิดไปอย่างผิดปกติ เธอเพียรพยายามซ่อนเร้นมันไว้เมื่อโตขึ้นมันกลายเป็นปมด้อยที่ถูกเพื่อนล้อเลียนความหวาดวิตกกอดยู่ไต่ระดับขึ้นสูงเมื่อแตกเนื้อสาวเรื่อยมาจนกระทั่งเริ่มชีวิตการทำงานเป็นครู ยิ่งซ่อนยิ่งมีคนเห็น มันยิ่งเพิ่มความน่าเกลียด ทวีความผิดแผก จนต้องรำให้เพราะมันเสมอมา มันทำให้เธอโดดเดี่ยว เปลี่ยวเหงา..

20 ใช้ดินสอตรวจแบบฝึกหัดอยู่ที่โต๊ะ ล่วงเลยมาถึงเวลาที่เธออดหมดคาบเรียนสุดท้ายกึ่งวันขึ้น เพื่อนร่วมห้องซึ่งชอบบอกว่เธอนั้นแข็งกระด้าง ไร้เงงามในการดำเนินชีวิต ทำทุกอย่างเหมือนมีทฤษฎีคอยรองรับ มีกระบวนการตายตัวเหมือนวิชาที่เธอสอน ต่างก็ค่อย ๆ ทอยมาเก็บข้าวของแล้วออกจากห้องกลับบ้านจนหมดสิ้น นักการภารโรงอ้วนเตี้ยประจำอาคารเริ่มปิดประตูห้องต่าง ๆ เหลือเพียงห้องพักที่เธอนั่งจมอยู่ในภวังค์ เขาแหวะเข้ามาทักทาย บอกว่าจะนั่งอยู่เป็นเพื่อนตรงระเบียบ หากมีอะไรจะให้รับใช้ก็เรียกเขาได้

25 สักครูเธอชอบกระเป่าและหนังสือก๊าวออกมา หลังจากปิดหน้าต่างทุกบาน ขณะปิดประตูห้อง เห็นเด็กผู้ชายอายุ 10 กว่าขวบในชุดกันหนาวมอ ๆ ยืนเหม่อมองอยู่ห่างออกไปตรงระเบียบ ผมหยิก รุงรังพลี๊วไหว เธอกลับไม่เห็นนักการภารโรงคนนั้น

30 ชายกระโปรงไกวในสายลมหนาว กระซิบเสื่อไหมพรมสีขาวนวลให้มิดชิดขึ้น วางกระเป่าและหนังสือลงในตะกร้าหน้ารถจักรยาน ปั่นช้าๆ ฝ่าลมหนาวมุ่งกลับบ้าน สนามฟุตบอลไร้ผู้คน มีใบไม้ปลิวคว้างพลิกพลิวสะท้อนแสงแดดยามเย็นระยิบระยับใจเธอกระหวัดคิดถึงดวงตาแห้งผากของเด็กนักเรียนเมื่อเช้านี้ อยากบอกใครสักคนว่าที่ทำไปนั้นก็เพื่อชีวิต เพื่ออนาคตของเขาเอง แม้ว่าเธอจะเจ็บปวดทุกครั้งเมื่อหัดไม้เรียวลงไปกระทบเนื้อ

เธออยากช่วยลูกศิษย์หรือคนทั่วไป แม้จะปักใจเชื่อว่าสำหรับเธอ นั้นไม่มีใครใส่ใจจะช่วยอย่างจริงจังและช่วยไม่ได้เลยก็ตาม

มาโนช พรหมสิงห์, ระหว่างรอยมีด (1997)

2.

หมิ่นตรีฎจวน

- หวีดหวีดวอนวอนอ่อนออตโอยมา
ไอ้อนิจจาอ่อนอาลัย
หมิ่นตรีครวญคลั่งฟังคล้ายเสียงใคร
เสียงใครครวญใคร ร้องไปร่ำไปในสายลม
5 หลับตื่นคืนวันหวาดหวั่นรัฐจวน
ไอ้อลมหวอนอวลป่วนอารมณ์
หมิ่นตรีกระหน่ำตำคล้ายเข็มคม
สักแทงศอกซม เจ็บเหลือจะข่มแล้วกรรมเวร
 หวีดวอนคลอนทรวงลี้วงหาใจ
10 คว้านไปคั่นไป คงได้แต่ไร้เหลือเดน
ไอ้อสุราคว่าหัวใจฉันไปดูเล่น
แล้วโยนกระเด็นลอยร้างรา
 อย่ากลับมาเลย อย่ากลับมาเลย
ไอ้อลมหนาวเอย อย่าเลยมา
15 ฉันคงตายเมื่อลมเหนือพัดพา
หอบอดีตมา ปล้นขวัญพินมาไว้ปราณี

ศรีสวัสดิ์ พิจิตรวรการ (1965)